

## POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk

w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa sp. z o.o.

z siedzibą w D.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na posiedzeniu niejawnym w dniu 21 września 2022 r. w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 lutego 2022 r., sygn. akt VII AGa 838/21

**1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**2. zasądza od Przedsiębiorstwa sp. z o.o. z siedzibą w D. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej: Prezes URE) decyzją z 16 listopada 2018 r. nr [...], działając na podstawie 56 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 12, ust. 3 i ust. 6 oraz art. 30 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (tekst jedn.: Dz.U. z 2022 r. poz. 1385 z późn. zm.; dalej: prawo energetyczne) oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm.; dalej: k.p.a.), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej orzekł, że Przedsiębiorstwo sp. z o. o. z siedzibą w D. (dalej: Spółka,

powód, skarżąca) nie przestrzegał obowiązków wynikających z koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej przez Prezesa URE decyzją z 17 maja 2011 r., nr [...]1, w ten sposób, że prowadził przez znaczny okres czasu działalność polegającą na obrocie paliwami ciekłymi przy wykorzystaniu 8 stacji paliw i autogazu oraz 27 środków transportu paliw ciekłych, niezgodnie z przedmiotem i zakresem działalności koncesjonowanej, ustalonym w pkt 1 decyzji koncesyjnej oraz za wskazane działanie wymierzył karę pieniężną w kwocie 1 000 000 zł.

Wyrokiem z 23 czerwca 2021 r., w sprawie o sygn. akt XVII AmE 11/19 Sąd Okręgowy w Warszawie-Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie od decyzji Prezesa URE z 16 listopada 2018 r. oraz rozstrzygnął o kosztach procesu.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie-Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 23 czerwca 2021 r., XVII AmE 11/19 złożyła Spółka wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uwzględnienie odwołania i uchylenie w całości decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 16 listopada 2018 r. [...], ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm prawem przepisanych.

Sąd Apelacyjny w Warszawie Wydział VII Gospodarczy i Własności Intelktualnej wyrokiem z 9 lutego 2022 r., VII AGa 838/21 wskutek rozpoznania apelacji oddalił ją oraz zasądził koszty postępowania według norm prawem przepisanych.

Pismem z 29 marca 2022 r. skarżąca złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 9 lutego 2022 r., VII AGa 838/21 zaskarżając go w całości.

Działając na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występujące zagadnienie prawne, które wymaga rozstrzygnięcia następujących kwestii:

1) czy prawnie dopuszczalnym jest nakładanie w świetle przepisu art. 56 ust. 1 pkt 12 prawa energetycznego kary pieniężnej za rzekome naruszenie wyłącznie wyinterpretowanego z decyzji koncesyjnej obowiązku, który nie tylko, że nie ma

jakiegokolwiek formalnego czy też aksjologicznego uzasadnienia w przepisach powszechnie obowiązującego prawa, ale z przepisami tymi jest oczywiście sprzeczny;

2) czy w świetle przepisu art. 56 ust. 1 pkt 12 prawa energetycznego prawnie dopuszczalne jest nakładanie kary pieniężnej za rzekome naruszenie wyłącznie wyinterpretowanego z decyzji koncesyjnej obowiązku, który - gdyby hipotetycznie założyć, że w ogóle został na koncesjonariusza nałożony - byłby oczywiście sprzeczny z treścią innego obowiązku, nałożonego na koncesjonariusza w innym zapisie koncesji, a podjęcie czynności mających na celu zadośćuczynienie jednemu z tych „obowiązków” nieuchronnie prowadziłooby na naruszenia drugiego z nich.

Z tych wszystkich wskazanych przyczyn skarżąca wyjaśniła, że skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna w świetle 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy, który nie został do tej pory bezpośrednio rozwiązany w orzecznictwie Sądu Najwyższego i dla rozwikłania, którego dotychczasowe orzecznictwo jest niewystarczające. W przypadku powołania jako podstawy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania istnienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, skarżący ma obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także - w uzasadnieniu wniosku - przedstawić odpowiednią jurydyczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez Sąd drugiej instancji. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. Samo zaś zagadnienie prawne, w formie pytania sformułowanego w taki sposób, by możliwe było rozstrzygnięcie stawianych przez skarżącego wątpliwości, musi w swej treści zawierać odwołanie do przepisu lub przepisów prawa, na tle których takie zagadnienie powstaje. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy

ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem "prawnym" oraz czy jest to zagadnienie "istotne".

Nie sposób uznać w niniejszej sprawie, aby skarżąca wykazała występowanie tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Sformułowane zagadnienie prawne nie budzi przecież poważnych wątpliwości interpretacyjnych, a ponadto w żaden sposób nie wykazano, aby rozstrzygnięcie wskazanego zagadnienia prawnego miało jakiegokolwiek znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawiono bowiem jakiegokolwiek argumentacji juredycznej, która mogłaby uzasadniać, że podniesione zagadnienie stanowi rzeczywiście istotne zagadnienie prawne, uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy wskazuje jeszcze, że przedstawione zagadnienie prawne obejmujące następujące pytania:

- 1) czy prawnie dopuszczalnym jest nakładanie w świetle przepisu art. 56 ust. 1 pkt 12 prawa energetycznego kary pieniężnej za rzekome naruszenie wyłącznie wyinterpretowanego z decyzji koncesyjnej obowiązku, który nie tylko, że nie ma jakiegokolwiek formalnego czy też aksjologicznego uzasadnienia w przepisach powszechnie obowiązującego prawa, ale z przepisami tymi jest oczywiście sprzeczny oraz
  - 2) czy w świetle przepisu art. 56 ust. 1 pkt 12 prawa energetycznego prawnie dopuszczalne jest nakładanie kary pieniężnej za rzekome naruszenie wyłącznie wyinterpretowanego z decyzji koncesyjnej obowiązku, który - gdyby hipotetycznie założyć, że w ogóle został na koncesjonariusza nałożony - byłby oczywiście sprzeczny z treścią innego obowiązku, nałożonego na koncesjonariusza w innym zapisie koncesji, a podjęcie czynności mających na celu zadośćuczynienie jednemu z tych „obowiązków” nieuchronnie prowadziło do naruszenia drugiego z nich,
- sprowadza się w istocie pytania dotyczące źródła powstałej odpowiedzialności, które było przedmiotem rozważań podjętych przez Sąd Najwyższy. W uchwale Sądu Najwyższego z 9 lipca 2019 r., I NSZP 1/19 podnosi się bowiem,

że "Nałożenie na koncesjonariusza kary pieniężnej za nieprzestrzeganie obowiązku wynikającego z koncesji (art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne, Dz. U. z 2018 r. poz. 755 z późn. zm.) jest dopuszczalne także wtedy, gdy obowiązek ten można zrekonstruować z przepisów powszechnie obowiązującego prawa dotyczących działalności koncesjonowanej". Wskazać nadto należy, że podstawowym założeniem prawa energetycznego jest zapewnienie efektywności norm prawa energetycznego, które realizować będą zamierzone przez prawodawcę cele. Zasadniczo cele te powinny być realizowane przez adresatów ustawy dobrowolnie. Jednak okoliczność ta nie oznacza, że ustawodawca na tak kluczowym dla bezpieczeństwa państwa rynku musi bazować wyłącznie na poczuciu odpowiedzialności przedsiębiorców energetycznych. Przeciwnie, przewidziana w art. 56 ust. 1 pkt 12 prawa energetycznego odpowiedzialność za nieprzestrzeganie obowiązków wynikających z koncesji powinna skutecznie wspierać egzekwowanie obowiązków koncesji, także tych rekonstruowanych z przepisów powszechnie obowiązującego prawa. Ponadto, celowościowa wykładnia art. 56 ust. 1 pkt 12 prawa energetycznego wymaga uznania dopuszczalności nakładania kar za nieprzestrzeganie przede wszystkim tych obowiązków koncesyjnych, które mają aksjologiczne i formalne uzasadnienie w przepisach powszechnie obowiązującego prawa. Należy bowiem wychodzić z założenia, że to prawodawca określa najistotniejsze dobra i obowiązki ich ochrony, także na rynku energetycznym, a nie organ koncesyjny potencjalnie tworzący oderwane czy opozycyjne do porządku prawnego dobra i obowiązki (por. wyrok Sądu Najwyższego z 18 października 2019 r., I NSK 68/18).

Mając na uwadze wspomniane stwierdzenia uznać należy, iż wskazana przez skarżącą podstawa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzi. Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 w zw. z art. 391 § 1 i w zw. z art. 398<sup>21</sup> k.p.c. oraz § 14 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 265).

[as]

